

ΩΡΟΛΟΓΙΑΚΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ - UNREST

Σκηνοθεσία – Σενάριο : Σιρίλ Σόιμπλιν
Ηθοποιοί: Clara Gostynski, Alexei Evstratov,
 Monika Stalder, Helio Thiemard, Li Tavor,
 Valentin Merz
Φωτογραφία: Silvan Hillmann
Μοντάζ: Σιρίλ Σόιμπλιν
Μουσική: Li Tavor
Χώρα: Ελβετία (Εγγχρωμη)
Διάρκεια: 93'

Πρώτη προβολή: 7.00 μ.μ.
Δεύτερη προβολή: 9.30 μ.μ.

Διακρίσεις: 7 Βραβεία και 12 Υποψηφιότητες.
 Berlin International Film Festival 2022, Encounters
 Award στον Σιρίλ Σόιμπλιν
 Beijing International Film Festival 2022, 2 Βραβεία,
 Καλλιτεχνικής δημιουργίας και Φωτογραφίας
 Entrevues Film Festival 2022, Βραβείο Cine+Distribution
 Support στον Σιρίλ Σόιμπλιν
 Golden Apricot Yerevan International Film Festival
 2022 Βραβείο «Ειδική Μνεία»
 Jeonju Film Festival 2022, Βραβείο Καλύτερης ταινίας
 στο διεθνές διαγωνιστικό.
 Viennale 2022, Βραβείο FIPRESCI καλύτερης ταινίας.

Υπόθεση

Ένας εξαιρετικά ιδιαίτερος και παιγνιώδης διαλογισμός της αναρχίας και της ωρολογοποιίας σε μία ελβετική πόλη του 19ου αιώνα, φημισμένη για τα ρολόγια της, με επίκεντρο την κάρια, επείγουσα συνάντηση μεταξύ ενός Ρώσου ταξιδιώτη - του γνωστού Πιότρ Κροπότκιν - και μίας σουφραζέτας που ηγείται του κινήματος των γυναικών που εργάζονται σε ένα τοπικό εργοστάσιο. Δανειζόμενη τον τίτλο από την τεχνική ορολογία (ένας βασικός μηχανισμός

στο εσωτερικό των ρολογιών χειρός που εξασφαλίζει την ανακίνησή τους), η μοναδική αυτή **ιστορία αγάπης και αναρχίας** ανατρέχει στις ρίζες του σύγχρονου καπιταλισμού και μας θυμίζει όχι μόνο τη χρήση νέων τεχνολογιών με σκοπό τον έλεγχο παραμικρών κινήσεων και αχανών συναισθημάτων, αλλά και τη δυνατότητα του ανθρώπου να αποσυμπιέσει τους μηχανισμούς καταπίεσης, που λειτουργούν με την ίδια συνέπεια και αυστηρότητα που λειτουργεί ένα ρολόι.

Θεαματικά συμμαζεμένο και συνεκτικό, το υπόγειο παιγνιδιάρικο **«Ωρολογιακός Μηχανισμός»** του Ελβετού **Σιρίλ Σόιμπλιν** εκτυλίσσεται στην πατρίδα του το 1877. Στο επίκεντρο της ιστορίας, οι εργάτες ωρολογοποιοί της βιομηχανίας-καμάρι της χώρας, καθώς η επαφή τους με το αναρχικό κίνημα και το παράδειγμα της Παρισινής Κομμούνας τους φέρνει σε σύγκρουση με τις αρχές και τα αφεντικά.

Ο Κροπότκιν βρίσκεται σταθερά στο φόντο της αφήγησης (είχε ζήσει άλλωστε χρόνια εξόριστος στην Ελβετία), η έννοια του μομέντουμ αντιμετωπίζεται από τον Σόιμπλιν με σαρδόνιο χιούμορ, η διπλή ανάγνωση του τίτλου είναι απολύτως εύστοχη («Unrest» σημαίνει κοινωνική αναταραχή, εδώ παραπέμπει όμως και σε ένα συγκεκριμένο γρανάζι του μηχανικού ρολογιού) και γενικότερα, το πολιτικό πρόσημο στο φιλμ είναι πέρα από εμφανές. Σε βαθμό που παρακολουθώντας το ήταν πρακτικά αδύνατο να μην περνάει από το μυαλό το σύνθημα «χωρίς εσένα γρανάζι δε γυρνά, εργάτη μπορείς χωρίς αφεντικά».

ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΣΑΚΚΑΣ

Κριτική θεατή:

Η Ζοζεφίν είναι μια συνετή και ευθύς ωρολογοποιός που εργάζεται σε εργοστάσιο ωρολογοποιίας, σε επαρχιακή ελβετική πόλη του 19ου αιώνα. Φτιάχνει τους μηχανι-

σμούς και τα ελατήρια των ρολογιών που ρυθμίζουν την κίνηση και την ισορροπία. Σε συνεργασία με ένα ρώσο αναρχικό ταξιδιώτη, επιδιώκουν να αλλάξουν τον τρόπο που η πόλη και οι βιομηχανίες μετρούν το χρόνο..

Σαν σύνθετος ωρολογιακός μηχανισμός, και η ταινία ξεδιπλώνεται και αυτή σαν ένα αριστουργηματικό έργο τέχνης, θυμίζοντας την κινηματογραφία του Γουονκ Καρ-Γουάι. Συχνά οι τόποι και οι άνθρωποι βγαίνουν από το κάδρο, για να ακουστεί το τραγούδι γυναικών, το κελιάδισμα των πουλιών, το θρόισμα του ανέμου και η ροή του νερού.

Μια αντισυμβατική ιστορία για την αγάπη, την αναρχία και την ωρολογοποιία.

Η ταινία **Ωρολογιακός μηχανισμός** του Σιρίλ Σόιμπλιν είναι ένας εξαιρετικά ιδιαίτερος και παιγνιώδης διαλογισμός που διαδραματίζεται σε μια ελβετική πόλη του δέκατου ένατου αιώνα, φημισμένη για τα ρολόγια της, με επίκεντρο την καίρια, επείγουσα συνάντηση μεταξύ ενός Ρώσου ταξιδιώτη, του γνωστού Πιοτρ Κροπότκιν, και μιας σουφραζέτας που ηγείται του κινήματος των γυναικών οι οποίες εργάζονται σε ένα τοπικό εργοστάσιο. Η ταινία ανατρέπει στις ρίζες του σύγχρονου καπιταλισμού και μας θυμίζει όχι μόνο τη χρήση νέων τεχνολογιών με σκοπό τον έλεγχο παραμικρών κινήσεων και αχάνων συναισθημάτων αλλά και τη δυνατότητα του ανθρώπου να αποσυμπιέσει τους μηχανισμούς καταπίεσης που λειτουργούν με την ίδια συντέπεια και αυστηρότητα που λειτουργεί ένα ρολόι. **Lifo**

'Unrest' Review: A Sublimely Peculiar and Playful Meditation on Anarchy and Watchmaking in 1870s Switzerland

Cyril Schäublin's intellectually ticklish, formally daring delight marks him out as a singular new filmmaking talent.

In a valley in the Swiss canton of Bern dominated by the local watchmaking industry, the first ever International Anarchist Congress was held in 1872. And inside a traditionally made clockwork watch, such as the factories of Bern would have been producing at the time, there is a tiny spiral wheel that balances the mechanism, called the unruh — the unrest.

This dainty coincidence of echoing terminology at most might raise a “huh” from those of us into wordplay and social history and Twitter accounts that exclusively post images of machinery at work. But for Swiss director Cyril Schäublin, it becomes the kernel of “Unrest,” a gorgeously playful oddity glimmering with insight into ideology, photography, cartography, telegraphy, celebrity, solidarity, the flow of capital, the unruliness of time and the somehow noble lunacy of trying to tame such a massive concept into a brass doodad small enough to fit in a waistcoat pocket.

Pyotr Kropotkin was a Russian polymath who became a central figure in the anarcho-communist movement of the late 1800s. In “Unrest” he is introduced obliquely, by a small knot of young Russian ladies in lace carrying white parasols and clutching flowered hats to their heads against the wind. They talk about “Poor Pyotr” — he was rumored to have fallen in love with a photograph of a woman from Papua New Guinea who was executed after she slit the throat of an English officer who tried to kiss her — and remark that he is now visiting “some valley in Switzerland,” where he has become an anarchist. The (in)action then moves to Switzerland, where Pyotr (Alexei Evstratov) arrives in the watchmaking town of St. Imier,

ostensibly to carry out a survey for a more accurate map of the region.

St. Imier, in particular the watch factory, is already a hotbed of anarchist activism. The workers, mostly women, have a proto-union which allies itself with other such organizations globally — sending a portion of its monies to help striking Baltimore rail workers, among other causes. This is not popular with factory director Roulet (Valentin Merz) who issues an edict that any affiliated workers must be dismissed. Among those thus losing their jobs is young, pretty unrest-wheel-fitter Josephine (Clara Gostynski). She meets Pyotr. They go for a walk. Just as anarchists are proudly anti-authoritarian, so does “Unrest” rebel beautifully against the tyranny of things having to happen in a movie.

Instead, we get a madly intricate lattice of details and sketches occurring in and around the town. There's a photographer who also sells pictures of well-known figures, adjusting the price as he gauges the interest of the buyer. There's a pair of affable gendarmes tasked with keeping the peace in what is perhaps the most pacific place on earth. And there's the resonant irony that, ten years before Standard Time became a thing, timepiece hub St. Imier runs on four different clocks: factory time, municipal time, telegraph time and railway time. One can arrive at work early and still somehow be late.

...

A high proportion of the dialogue, as in that first film, is pointedly transactional and numerical: people calling out lists of wages, order amounts and distance measurements. But where “Those Who Are Fine” used serial numbers and bank codes as an expression of the uncanny alienation of modern human interaction, here the device works more warmly and whimsically. The murmured litanies of “Unrest,” sparkling against sound designer Miguel Cabral Moraes' airy sonic backdrop of wind and nature, are surprisingly restful.

Counter to the volatile era of ideological ferment being investigated, the film's mood is marked by serenity and a deep-in-thought quiet so undisturbed you could hear the ticking of a watch from a hundred paces. Reports of violence are met with little more than an owlish blink or a raised eyebrow. Political gatherings are more likely to culminate in a song sung by a choir of pure voices than in fisticuffs between bearded men in barrooms. In the bar itself, a customer objects to the new “anarchist map” of the valley being hung on the wall, and the matter is settled by a quick vote. The map stays. The patrons turn back to their drinks. Pyotr and Josephine pass into local legend. And “Unrest” exits as it entered: expertly balanced, as though by precision pincers under a magnifier, between the heavy ideas on its mind and the mischievous lightness in its heart.

Jessica Kiang, variety.com

ΣΙΡΙΛ ΣΟΪΜΠΛΙΝ

Ο Σιρίλ Σόιμπλιν (1984, Ζυρίχη), απόγονος μιας οικογένειας ωρολογοποιών, σπούδασε κινηματογράφο στο Zhongxi Academy του Πεκίνου και στην German Film and Television Academy του Βερολίνου. Οι ταινίες του έχουν κάνει πρεμιέρα σε φεστιβάλ όπως του Βερολίνου, του Λοκάρνο, του Τορόντο, του Σαν Σεμπαστιάν, του Ρότερνταμ και της Νέας Υόρκης, και έχουν διακριθεί με πολλά βραβεία. Η δουλειά του έχει προβληθεί στο Centre Pompidou στο Παρίσι, στο Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης της Νέας Υόρκης και στο HKW του Βερολίνου. Ζει και εργάζεται στη Ζυρίχη. **Φιλμογραφία:** 2009 Lenny (μμ), 2011 Portrait (μμ), 2017 Those Who Are Fine, 2022 Unrest.